

и предеди, предали чрезъ насъ и децата ни живота свой на бжднитъ вѣкове. Децата това е началото на живота, което по нашия пътъ на животъ гони безсмъртието на първата животодайна материя.

Но тази материя не ни се предава отъ родителитъ въ оизи видъ, въ които я получиха отъ началото на живота, отъ въздуха, отъ земята, отъ вселенната или отъ Бога.

По закона за наследствеността *тя ни се предава жива и бойна, съ всички оржжия и способности за борба къмъ безсмъртие.* Нашата материя по общо правило проявява посиленъ духъ отъ тази на родителя.

Или съ други думи — *материята като проявителка на душа се бори и осигурява и нейното безсмъртие.*

Да бѣше само това! Материята остава на поколенията и своята култура, която ний съ такава неблагодарностъ приемаме почги винаги следъ като я отречемъ?

Но за нея ще говоримъ повече въ последната глава на тази книга, а сега е достатъчно казано, ако отъ казаното е разбрано, *че чрезъ децата всички твари осигуряватъ видимо материално и невидимо духовно безсмъртие опрѣно върху културата на изминалата вечностъ.*

И нѣма по више благо отъ това, да е позволено на всѣка материя, на всѣки животъ чрезъ деца и дѣла да овладѣе последния день отъ вѣчността. Само велики егоисти между хората се лишаватъ доброволно отъ това више благо. Едни отъ тѣхъ се считатъ неспособни да отгледатъ деца и „не желаятъ да раждатъ нещастници“. Други сж женомразци, което превелено на нашъ езикъ значи себелюбци. Трети ей така не искатъ „опашка“, „хомотъ“, „каруца“ и прочее.

Каквито и доводи да имашъ, въ самата си основа тѣ сж една дебела глупостъ, която прикрива едно безсмислено сжществувание. Че съ това тѣ се осъждатъ сами да прекратятъ материалния животъ, онаследенъ отъ родителитъ имъ. Съ тѣхната смъртъ се прекра ява личния имъ материаленъ токъ къмъ безсмъртие. Може би Богъ намира, че тѣхнитъ плодове ще сж излишни или вредни за великото съѣтовно творчество. Ако бездетнитъ хора справедливо се считатъ наказани и онеправдани отъ Бога, то доживотнитъ моми и ергени трѣбва да се считатъ за презрѣни. Че на бездетнитъ Богъ дава право да живѣятъ съ надежда, че може да наследатъ вѣчността, когато ергенитъ и момитъ до жавотъ не се удостояватъ и съ тази надежда. Нѣкой ергени се гордѣятъ съ своя кукувичи инстинктъ, но това е страшно мерзавско и трѣбва чрезъ закони да се преследва.